

μέ Περιδας και με Ζάννου, και με κάθε μας τεχνίτη,
που τὸν ἀφῆσαν ὅτ'α κρύα και τὸν ἔκαναν σκηνίτη.

Ἄς κλάψῃ τὸ Βασιλικό,
ποῦ τέλος εἶχε τραγικό,
καθίνας συμπλοτῆς.

Κλάψε τὸ Θέατρο, κουτέ,
ποῦ τὸ διέθυνε ποτέ
κί' ὅθ' ὄν ὁ μακαρίτης.

Ἄνοιξαν τριαντάφυλλα Πρωτομαγιάς και κρῖνοι
κί' ἡ μυρωδιά των ἔσμιγε με τῶων βέβρων μύρα,
κί' εἶπαν πῶς μεταρρῶθμιαί Ἰπποσυγκιή θά γίνῃ,
ὁπότεν ὅτ'οῦ Βασιλικού κ' ἄλλῃσαν τὴν θύρα
μαῦρο χαρτί, ποῦ μερικὸ θά τὸ θυμούνται πάντα...
θὰ κλείσῃ τὸ Βασιλικό και μὴ ῥωτᾶτε γιάντα.

Μ' ἐκείνου τοῦ φρικτοῦ χαρτίου τὸ φοβερό μαντάτο
κί' ἠθοποιοὶ και συγγραφεῖς γίνῃσαν ἄνω κάτω,
και τὰ μαλλιά τους τράβηξαν κί' ἄρχισαν τὸ κλάμμα
γιατί ποτέ δὲν πίστευαν νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶμμα.

Τι κοπετὸς σπαρακτικὸς κί' ὄξ' ἄντιλαλεῖ...
ἀλήθεια τὸ κλείσῃ, καλέ;... ῥωτῶσαν πολλοί...
ἀλήθεια τὸ κατὰμαυρο χαρτί τοῦ ἀπεκρίνετο,
κί' ὁ θρήνος ὁ μουσολήπτης ὄξυτερος ἐγένετο.

Ὅθ' μὴν Θωμάδες μερικὸ δὲν πίστευαν πῶς κλείνει
κί' ἔλεγον μεταρρῶθμιαί κί' εἰς τοῦτο πῶς θὰ γίνῃ,
παρηγοροῦντες ὅτ' ὡς πῶς τοῦ ἀπαρηγορήτους,
ποῦ τῶσους μόχθους ἔχ' ἄντα πολυτετεῖς κί' ἀτύτους.

Τι συζητήσεις, τί φωνά!...
κί' οἱ νέοι μουσολοί
μὲς ὅτ' ἄν γνωσὸ τὸν καφφενέ
τῆς Γορτυνίας ἔλοι
φωνάζουσε γιὰ τὸ χαρτί, ποῦ κ' ἄλλῃσαν ὅτ' ἡ θύρα,
και κλαίει τοῦ Βασιλικού και τὴν δίκη των μύρα.

Ποῦ Θέατρο λαμπρότερο
ἔχει τὰ τῶσα πρᾶμματα
και τὸν δ' ἰκὸ τὸν πλοῦτο;

Ἄλλ' εἶναι τραγικώτερο
ἀπ' ἄλλα του τὰ δράματα
τὸ κλείσιμὸ του τοῦτο.

Τοῦ κάκου... δὲν τῶφέλησαν μῆτε σκηνῶν ἐντέλειαι,
μῆτε κί' ἡ πρῶταις ἢ γνωσταῖς και τῶσαις πολυτελειαις.
Τοῦ κάκου... δὲν τῶφέλησε θερμὴ φιλομουσία
τῶν φιλομουσῶν Ἀθηνῶν,
μὰ μῆτε και περιφανῶν
κυρίων παρούσα.

Μῆτε κί' ὁ ζῆλος ὁ πόλις αὐτοῦ τοῦ Βασιληᾶ,
ποῦ κάθε βράδ' ἤγγαινε μ' ἄλλ' τῆ φαμελιᾶ,
μῆτε κανέναν κί' ἀπ' αὐτοῦς,
ὅπου τοῦς λένε φαρτυτοῦς.

Μῆτε προσπάθειαι θερμαί,
μὰ μῆτε τὰ σαλὸν φερμέ,
κί' ἔργα με στίχους ἢ πεζᾶ,

κί' ἐκεῖνος ὁ Μουνέ-Σουλὸ,
κί' ἄλλοι διάττοντες πολλοί,
κί' ἡ χαριτόβροτος Ζαζᾶ.

Τοῦ κάκου... δὲν τῶφέλησε μῆτε παράδων χύσιμο,
δὲν εἰμποροῦσε νὰ σωθῇ και μ' ἕνα μιλιόν,
κί' ἦτο μαιραίνον φαίνεται τὸ τραγικό του κλείσιμὸ
κί' ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, ποῦχε τὸν Δαλακούνη.

Συγγραφέων χορὸς προχωρεῖ θλιβερός.

Πῶς μὰς θεωρεῖς κατάκλειστο; πῶς δὲλοῦ δὲν ἀνοίγει;
πῶς τῶσους μὰς γενεῖς καύμοῦς,
και ὁ σακρῶν ποταμοῦς
τοῦς ἀτυχεῖς μὰς πνίγει;

Ἄρα σου φαίνονται κλεισά...
τί συμφορὰ και τούτη!..
πάνε τὰ τῶσα ποσοτά,
τὰ κέρδη, και τὰ πλοῦτη.

Ἄνοιξε θύρα τῶν Μουσῶν και θύρα τοῦ Θεάτρου
ὅτ' ἄς παρακλήσεις τὰς θερμὰς τοῦ κάθε μουσολάτρου,
ἔλοι μὰς ὁ ἔξορκίζομεν ὁ τραγικῶν ὁστά,
δέξου τὰς τραγωδίας μὰς και δὲς μὰς ποσοτά.

Ἄ τὸ τέλος τραγικώτατον μίαν Ἐκνήης μεγάλης!..
ὁ δὲ βλέπει με συγκίνησαν κί' ὁ Βλάχος κί' ὁ Πετσόλης,
μὰ κί' ὁ Δαμβέρτης σήμερα με πόνον σοῦ προσφέρει
στὴν ἐπιπέθειον... ὁ δὲ Στεφάνου χαιρεί.

Ἄν' ἄλλα χρόνια μοναχὰ δὲν ἔκλεινε ἀκόμα,
τί δράματα θὰ φέρναμε,
τί ποσοτά θὰ πέρναμε,
και πῶς θὰ καρδαμώναμε τὸ πνεῦμα και τὸ σῶμα.

Ἄς ποῦ νὰ λείψουν μὴ φορὰ φρικτῶν δραμάτων ὁστροί.
κί' ἐκεῖν' οἱ Πήγασοι, ποῦ πᾶν ψηλὰ χωρὶς καπίστρι,
και τὸν πολῦτιμο καιρὸ με Μούσαις νὰ μὴ χάνωμε,
μὰ νὰ τῆς φασκελώσωμε και Τράπεζαις νὰ κάνωμε.

Σιμώστε ν' ἄρχισωμε
ὅτ' ὁ κλείσιμὸ του κλάμματα,
κί' ἄς κάψωμε κί' ἄς ὀχίσωμε
τὰ πλοῦτοφόρα δράματα.

Τέτοιας Ἐκνήης τὸ κλείσιμὸ Κασσάνδρας θέλει μέλος...
φέρει σκοινί τοῦς συγγραφεῖς μὰ φέρτε και σαποῦνι...
μοραῖον ἦτο φαίνεται τὸ τραγικό του τέλος
κί' ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, ποῦχε τὸν Δαλακούνη.

Θρήνος με νέον ἦχον ἠθοποιοῶν ἀτύχων.

Τώρα ποῦ γίναμε κί' ἐμεῖς με μόχθους ἐκεῖ πέρα
τέχνης σεμνῆς ἐργάται,
μὴ θλιβερῆ, φαρμακερῆ, καταραμέν' ἡμέρα
μὰς εἶπανε: φευγάτε,
κί' ὅπως και πρὶν γενεῖτε
φερόκοι σκηνίται.